

Ta Sẽ Lập Hôn Ước Với Con Trong Tín Thành

Đôi vợ chồng Công Giáo Ý Antonio và Rosaria Capuozzo thật hạnh phúc. Thế nhưng, trên đôi vai ông Antonio lại từng mang một gánh nặng và trong trái tim lại chất chứa một niềm đau. Xin nhường lời cho ông Antonio Capuozzo.

Năm 2000 - lúc ấy tôi 30 tuổi - đã lập gia đình 7 năm với Concettina hiền thê thứ nhất của tôi. Năm ấy chúng tôi có 2 tiểu thư Annalisa và Daniela. Ngày 6-1-2000 - tôi nhớ mãi ngày này - nhằm lễ Chúa Hiển Linh và trời nắng thật đẹp. Chúng tôi quyết định đưa cả gia đình - cùng với vài người bà con - về ngôi nhà ở miền quê để hưởng cuộc vui đợi chờ Bà Già Befana. Đây là tục lệ riêng của người Ý vào ngày Lễ Hiển Linh. Bà Già Befana - giống như Ông Già Noel ngày Lễ Giáng Sinh - xuất hiện và trao quà cho trẻ em. Trẻ ngoan thì Bà cho bánh kẹo ngọt. Trẻ không ngoan thì Bà cho cục than đen sì!

Buổi sáng hôm ấy, hai bé gái thức giấc với niềm vui tràn đầy vì nhìn thấy kẹo bánh mà chúng ưa thích. Còn Concettina và tôi thì vô cùng hạnh phúc, si-tình nhau y như thưở ban đầu. Chúng tôi cùng nhìn về tương lai với trọn lòng tin tưởng.

Buổi chiều hôm ấy, một người bà con gọi điện thoại báo cho tôi biết là hiền thê Concettina của tôi bị ngã. Tôi nghĩ đơn sơ có lẽ nàng chỉ bị ngã đau thôi. Nào ngờ khi đến bên cạnh tôi mới thấy là nàng đã tắt thở! Cú đứng tim đã đưa nàng qua thế giới bên kia với vòn vẹn 28 tuổi đời! Cuộc ra đi quá đột ngột không một lời trần-trối! Bé Annalisa - 7 tuổi - chứng kiến cái chết của Mẹ, trong khi bé Daniela đang ngủ không hay biết gì.

Những ngày tiếp theo biến cố đau thương ấy thật là khủng khiếp. Tôi bơ vơ như người mất hồn. Tôi không ngừng chất vấn THIÊN CHÚA:

- Tại Sao??? Tại Sao Chúa để cho chuyện này xảy đến với con???

Chúng tôi là đôi vợ chồng trẻ với một tương lai sáng lạn trước mắt. Hai đứa con còn quá nhỏ và chúng cần đến sự hiện diện chăm sóc của mẹ hiền. Bỗng một sớm một chiều tôi mất tất cả, mất

luôn cả nghị lực sống. Tôi lắm-lì không muốn nói chuyện với ai. Chiều đến, khi chỉ có một mình trong phòng vắng, tôi nhớ thương vợ tha thiết. Tôi còn bị dày-vò bởi ý nghĩ:

- Làm thế nào để có thể nuôi nấng giáo dục hai đứa con đây???

Thế rồi chuyện lạ lùng đã diễn ra. Sự trợ giúp đầu tiên tôi nhận được lại đến từ hai tiểu-thư bé bỏng. Tối hôm ấy, tôi âm thầm bước lên phòng ngủ của tôi. Bé Annalisa đang ở trong phòng và không nhận ra ngay sự hiện diện của tôi. Bé đang cầm trong tay tấm di ảnh của Mẹ và đang nức nở khóc. Khi trông thấy tôi, bé bỗng đứng thẳng lên và nói với tôi:

- Ba à, xin Ba đừng lo lắng gì, con không buồn đâu! Con biết rõ giờ đây Mẹ trở thành một thiên thần và từ Trời cao Mẹ tiếp tục yêu thương chúng ta. Hiện tại con chỉ nhớ Mẹ một chút, một chút xíu thôi!

Câu nói đơn sơ của đứa con gái 7 tuổi gieo vào lòng tôi một niềm an ủi bao la! Bé trao cho tôi món quà mà đáng lý ra tôi phải trao cho bé trước, trong tư cách người cha. Đây là mấu điểm đầu tiên giúp tôi bắt đầu lấy lại bình tĩnh và tiếp tục cuộc hành trình, sau một tang thương quá lớn! Tôi không được phép khép kín trong nỗi buồn sâu mà phải đứng thẳng lên để giúp hai ái nữ cùng tiến bước.

Một thời gian sau đó, tôi gặp Rosaria, hiền thê thứ hai của tôi. Ngay buổi gặp gỡ đầu tiên, nàng nhận ra nỗi buồn mênh mông của tôi. Nàng chỉ muốn kín đáo đến gần để kính trọng và để yêu thương. Đối với hai đứa con của tôi cũng thế, nàng luôn luôn tỏ ra kín đáo. Với sự dịu dàng và tế nhị, từ từ nàng chinh phục được tình cảm của 2 bé gái. Nàng thường thắp từng chồi hoa tươi đến đặt trên mộ Mẹ.

Tình yêu và sự trù mến của Rosaria có sức mạnh giúp tôi hồi sinh trong Hy Vọng. Bóng tối tan biến nhường chỗ cho ánh sáng. Sau thời gian tìm hiểu, chúng tôi quyết định lấy nhau. Cuộc tái giá giúp tôi tìm lại sự thanh thản. Nhưng tận nơi sâu kín của trái tim, vẫn còn vang vọng vẫn nạn đau thương:

- Tại sao có đau khổ??? Tại sao Chúa để cho một người mẹ trẻ phải chết, khiến hai đứa con phải mồ côi lúc tuổi còn thơ??? Tại Sao và Tại Sao???

Những câu hỏi Tại Sao cứ vương vấn trong đầu mãi cho đến lúc hiền thê Rosaria của tôi được hồng phúc gặp gỡ các Thừa Sai thuộc Cộng Đoàn thành Villaregia chuyên giúp đỡ các người nghèo thuộc thế giới thứ ba. Nhờ cuộc gặp gỡ mà chúng tôi khám phá ra có không biết bao nhiêu người phải sống cảnh lắm than nghèo đói. Chúng tôi cũng phàm phá ra tình huynh đệ vô biên giới và nhất là, khám phá ra gương mặt THIÊN CHÚA, Đáng là Tình Yêu. THIÊN CHÚA luôn

luôn yêu thương con người, cho dầu Ngài để con người phải gặp khôn khó khổ đau trong cuộc sống. Đau khổ là một mẫu nhiệm mà con người không thể nào hiểu hết mọi chiều kích và lý do của nó.

... ”Ta sẽ lập với con một hôn ước vĩnh cửu. Ta sẽ lập hôn ước với con trong công minh và chính trực, trong ân tình và xót thương. Ta sẽ lập hôn ước với con trong tín thành và con sẽ được biết THIÊN CHÚA. Vào ngày đó, Ta sẽ đáp lại. Ta sẽ đáp lại trời, và trời sẽ đáp lại đất. Đất sẽ đáp lại lúa mì, rượu mới và dầu tươi” (Sách Hôsê 2,21-24).

(”CMV Comunità Missionaria di Villaregia”, Anno 20, n.58, Marzo 2009, trang 12-13)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt